

Belmin Dumlu SAVAŞKAN,

1973 yılında İstanbul'da doğdu. Ortaöğrenimini Özel Fransız Lisesi Notre Dame Sion'de tamamlamasının ardından, Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo Televizyon ve Sinema Bölümünü bitirdi. Yüksek lisansını Reklamcılık ve Tanıtım Ana Bilim Dalı bölümünde, Marka tutundurma stratejileri konusunda yaptı.

1997-2009 yılları arasında kozmetik ve ilaç sektöründe, profesyonel olarak marka pazarlama alanında yöneticilik yaptı. Ardından kendi kurduğu ithalat ve pazarlama şirketinde yöneticilik görevini sürdürdü. Halen, şirketlere bu alanda danışmanlık hizmeti vermekte olup, eşi Serhan Savaşkan ile birlikte, sanat, sosyal bilimler, iletişim ve görsel yayıncılık alanında www.ordis.com.tr sitesi üzerinden çalışmalarına özel olarak devam etmektedir.

Evli ve iki çocuk annesi olan Belmin Savaşkan, İzmir'de yaşamaktadır.

Etki Yayınları: 681

**Kanatlarımızdaki
Gökyüzü**

Belmin Dumlu SAVAŞKAN
belminsavaskan@gmail.com

Yayın Yönetmeni: Adem Kargı
Kapak: Shutterstock

1. Basım Kasım 2017

ISBN: 978-605-9644-83-9

Kültür ve Turizm Bakanlığı
Sertifika No: 14956

Etki Yayınları:

Mürsel Paşa Cad. 1266 Sokak No. 4/A Basmane – İzmir
Tel: 0 232 482 09 00 e-mail: etkiyayin@gmail.com
www. etkiyayinevi.com

Baskı Cilt: Etki Matbaacılık Yayıncılık Ltd. Şti.
Tel: 0 232 482 09 00
1266 Sokak No: 4/ A Basmane – İzmir

© Tüm yayın hakları saklıdır

Kanatlarımızdaki Gökyüzü

Belmin Dumlu SAVAŞKAN

İçindekiler

Önsöz	7
Ataol Behramoğlu	9
Derin Sulardaki Işık	13
Zamanın İzinde Bekleyiş	17
Hayat Bizim Varoluşumuzda Gizlidir	23
Bizi Biz Yapan Değerlerimiz	27
Çocukluğumuz ve Çocuklarımız	31
Mutluluk Arayışlarımız	37
Sessizlikte Geçen Ömürler	41
Bir Çift Söz	45
Kanatlarımızdaki Gökyüzü	49
Çizilmiş Kelimeler	51

Önsöz

Yazmayı hep sevdim... Hayatın içinden hikâyelerdi okuduklarım, felsefesini beğendiğim yazarlar, şairler okul yıllarımda bana yoldaş olmuşlardı. İlk kitabım, İlkokul Öğretmeni olan Sevgili Anneannemin bana hediye ettiği 'Çocuk Kalbi'... Yüreğimize dokunan duyarlı hikâyeler... Belki de bu yüzden kaleme aldığım ilk kitabım 'Kanatlarımızdaki Gökyüzü'nde yüreklerimizden kopup gelen anıları topladım. Bölümlere, bazı yazar ve şairlerin cümleleri kılavuz oldular. Karakterler ise biraz hayal ürünü, biraz gerçek ancak yüreklerimize yazılmış hikâyelerden...

Edebiyatı, felsefeyi düşünmeye, farklılıklarımızı irdelemeye, birlikte sağduyulu yaşayabilmeye zamanımızda oldukça az rastlar olduk. Hayatımız bazen kendi çabalarımızla, bazen de rastlantısal olarak farklı gelişiyor. Sürekli gelişim içinde olduğumuz bu düzende, kendimiz olabilmeyi başarabiliyorsak ne mutlu bize...

Oğullarım Berk ve Ozan'a ithafen kaleme aldığım bu çalışmada, beni yüreklendiren sevgili eşim Serhan'a, her zaman yanımda olan annem ve dayım Engin Çörüşlü'ye, değerli yorumlarıyla beni destekleyen Ataol Behramoğlu'na ve çizilmiş kelimeler bölümünün oluşumuna katkı sağlayan Yaşam Atölyesi Özel Eğitim ve Rehabilitasyon Merkezine şükranlarımı sunarım.

Bütün yaşamım boyunca aldığım en değerli armağanlardan biri ilkokul öğretmenim sevgili Sıdika Çörüşlü'nün "Çalışkan talebem Ataol'a büyük umutlarla..." diye imzalayarak hediye ettiği bir bez ciltli defterdir.

İçine herhalde şiirler yazdığım o defter nerededir, ne oldu, bilemem. İlk sayfasına dolmakalemlle düzgün bir el yazısıyla yazılmış olan sunu şu andaymışçasına gözlerimin önünde olsa da, defter yılların girdabında oradan oraya sürüklenmiş ve sonunda da yok olup gitmiş olmalı....

Fakat birkaç gün önce sevgili öğretmenim bir başka nedenle apansız karşıma çıkıverdi.

Kendisi değil, iki çocuk annesi bir genç kadın olan torunu Belmin Dumlu Savaşkan Hanım...

Ve bir kitapçıkla: "Kanatlarımızdaki Gökyüzü..."

Belmin Hanımdan sevgili öğretmenimin birkaç yıl önce yaşamdan ayrılmış olduğunu öğrendim...

Ama o bu kitapçığın sayfalarında, daha doğrusu kitap olmak için baskıya verilmeye hazır sayfalarda yaşamaktaydı...

Nitekim kitabın önsözünde Belmin Hanım, ilk kitabının ona anneannesinin hediye ettiği "Çocuk Kalbi" olduğunu yazıyordu...

Böylece yaşamın bir mucizeler dizisi olduğunu bir kez daha anlıyordum...

Öğretmenim, çalışkan öğrencisinin bir gün tanınmış bir şair olacağını ve bir yazar olacak torunun da o

şairden ilk kitabı için bir şeyler yazmasını isteyeceğini nereden bilebilirdi...

“Çocuk Kalbi” ve “Kanatlarımızdaki Gökyüzü”...

Birbirine nasıl da yaraşan iki kitap adı...

Belmin Hanım’ın rahatlıkla bir roman oylumunda genişletilebilecek anlatısı otistik çocuklara adanmış...

Konu, onların müzikle, resimle, şiirle, bütünüyle sanat ve yazınla iyileşebilecekleri inancında odaklanmış.

Kahramanlardan biri ruhunu piyanosunun tuşlarından dökülen ezgilerle ışıktandıran otistik bir çocuk...

Bir öteki, belki yazarın kendisi olan, kimliğini arada bir yalnızlığa sığınarak onarma çabasındaki bir genç kadın...

Öteki, kadın yazgısının dolambaçlı labirentlerinde kaybolup gitmek üzere bir ev kadını...

Bu üç insan birbirlerine ve sanata tutunarak varlığın anlamını sorgulama ve gerçek kimliklerini bulma çabasındalar...

Yazarın anlatımıyla “Hayata tutunabilmek için önceliğimiz nedir?” sorusuna her biri kendince bir yanıt arıyor...

Bir ilk yapıt bu... Fakat inanıyorum ki arkası gelecektir...

“Çocuk Kalbi”nden “Kanatlarımızdaki Gökyüzü”ne ulaşan yol özellikle çocuk edebiyatımızı yeni yapıtlarla zenginleştirmeyi sürdürecektir.

Ataol Behramoğlu

31.10.2017

“İnsanların kanatları yok,
İnsanların kanatları yüreklerinde”

Nazım Hikmet

Ufkun ötesinde bir bekleyişti sanki yaşanacaklar... Bilinmeze doğru gitmeyi istediğinizde içinizdeki heyecan nasılsa o sabahta öyle başladı. Yağmurun şiddeti öyle artmıştı ki, sadece ne kadar daha süreceğini düşünüyordum. Tam o an bir piyano tuş sesi ile irkildim. Sesin hangi yönden geldiğini anlamaya çalışıyordum.

Pencereye doğru yaklaştığımda sesi daha net duymaya başlamıştım. İnce tül bir perdenin arkasında, karşı apartmandaki bir dairede loş bir ışığı aydınlatan hüznünlü bir melodiydi. Pencereyi açarak uzunca bir süre bekledim, tanıdık bir anı hatırlatmaya başlamıştı, biraz daha durdum, bekledim ve o loşluğun ardında o çocuğu fark ettim.

Duyduğum bir piyano eseri idi, 'Air on the G String', Bach 3 numaralı orkestra suiti... İnsanı bulundugu yerden alıp, kendinden uzakta, sadece kendi nefesini hissettiği, yeniden varoluşa taşıyan bir beste... Saate baktığımda müziğin sesi alacakaranlığın sessizliğine hapsedmişti kendini. Güne tanıdık bir sesle uyandım. Maksim hiç durmadan bahçede havlıyordu, bahçeye indiğinde on beş yaşlarında bir erkek çocuğu gördüm. Yaklaştığımda gülümseyen gözlerle bana bakan o masum

ocuk, dün gece duyduğum piyano eserini hatırlattı. O olabilir miydi? Bunları düşünürken, kendimi bahçe kapısında buldum. Kapıyı atımdı ve elimi uzattımdı. O duyarlı bakışlarla buluştuğumda ellerimiz çoktan kenetlenmişti. Sanırım bu anı ve bana katacaklarını ömrüm boyunca hatırlayacaktımdı...

Derin Sulardaki Işık

*“Seni görünce içimdeki kuşlara yem atıyor
birileri, etraf kanat sesi, etraf gökyüzü”*

Erhan Karaman

Ümidinizi yitirmiş olsanız ilk olarak ne yapmak istersiniz?

Düşünce boyutumuz hayatımızı bir anda değiştirebiliyor, bizi kendimiz olmaktan çıkaran olgularla ilk karşılaşma anlarımızı kaydetmiş olsak, gerçeklerimizi daha kolay kabullenebilir miydik acaba? Yaşadıklarımızın bizi kendimiz olmaktan uzaklaştırırken, yeni Ben olmaya yaklaştırması kaçınılmazdır. Hepimizin zaman zaman 'Yazsam Roman olur' dediği çok an olmuştur, doğrudur da... Hayat hikâyelerimiz parmak izi gibidir, bize özgü, birbirimize dokunan ancak temelde birçok farklılık içeren ağlarla örülmüştür.

Gözlerimi kapadığımda ne gördüğümünden çok ne duyduğum önemli... Çünkü görmek istemediklerimi beynimde yarattığım imgelerle değiştirmek o kadar kolay oluyor ki... Sadece hayal ediyorum, yaşamak istediğim yeni bir dünya canlanıyor. Seçtiğiniz bir müzik parçası veya O gece ki gibi duyduğum bir piyano eseri, hayatımızı yeniden canlandırmak için yeterli olabiliyor.

Hayal etmek, bizleri acılarımızdan uzaklaştırırken,

hayata bağlanmak için de geçerli sebepler bulmamıza neden oluyor. Mutlu olmak için sebepler yaratmaya çalıştığımız olmuştur. Aslında bu mutluluk arayışları genellikle anlık iç çekişlerle ilintilidir. Kendimizi olmak istediğimiz dünyada öylesine bulmak isteriz ki bir bakmışız yaşadığımız mutluluk bize değil yarattığımız illüzyona aittir. Bu mutluluk arayışlarının tüm olumsuz duygularımızı derinden sardığını hissetmeye başladığımızda hayatın renkli ışıklarında kalmayı başarabiliriz.

O gece fark etmeden küçük çocuğun elini tutmamla başlayan hikâyeme geri dönecek olursak... Onu eve davet ettim, bakışlarındaki ürkeklikten bir süre soru sormaya cesaret edemedim. Yaklaşık on beş dakika sessizce oturduk ve onu konuşturabilmek için 'Air on the G String', Bach 3 numaralı orkestra suitini çalmaya karar verdim. Gözlerindeki ışıltıyı gördüğümde diyalogumuz çoktan başlamıştı.

- Hoşgeldin, Lâl benim adım, senin adını öğrenebilir miyim?

- Mehmet... Evet memnun oldum. Sizi gece pence-rede fark ettiğimde yalnız olduğunuzu düşündüm. Ailem beni bırakıp zorunlu bir seyahate çıktı. Dört yaşından beri piyano çalıyorum. Her yalnız kalışımda, kendimi daha iyi hissedeceğim başka bir şey bulamıyorum. Bazen sahile iniyorum, dalgaların sesini her dinleyişimde küçükken en çok aşına olduğum başka bir melodi geliyor aklıma... Nocturne in C Sharp Minör Chopin...

Sözsüz sözler, bir kuş gibi dalgaların üzerinden geçer ve kalbimin derinlerinde anlatamadıklarımı aracı olur sanki...

-Ne diyeceğimi bilemedim, senin yaşında bir çocuğun bu olgunluğuna... Eh bundan böyle sohbetlerime seninle devam edebilmeyi çok isterim, belki duyamadıklarımıza ses, konuşamadıklarımıza söz olur buluşmalarımız ne dersin?

Mehmet kafasını salladı, sorumu cevapsız bıraktı. Sanırım biraz kendimden bahsetmem daha doğru olacaktı. Tam söze başlayacakken;

-Siz neden yalnızsınız Lâl? diye sordu. Köpeğinizi görüyordum bahçede, sabahları ben okula giderken sizi bahçede çiçekleri sularken fark ettiğim günler oldu. Aileniz var mı?

Bir an duraksadım...

-Evet, tabii var... Ama burada yaşamıyorlar. Annem ve babam oldukça yaşlandılar, onları ara sıra ziyaret ediyorum.

-Peki çocuklarınız? Eşiniz?

-Onlar da seninkiler gibi, baba oğul şehir dışındalar... Ben buraya yılın sadece iki ayı geliyorum. Biraz kendimle kalmak için, ayrıca yürütmeye çalıştığım bir iki proje var, onları tamamlamaya çalışıyorum...Siz karışmadınız sanırım, hafta sonları geliyorlar bazen..

-Bilmem, dikkatimi çekmemiş. Oğlunuz kaç yaşında?

-18 yaşına girdi... Tanışsanız eminim sohbet edebileceğiniz konular bulursunuz.

-Belki, uğraştığı bir hobisi var mı?

-Var, tiyatroyu çok seviyor. Hobisi olarak yapmaya çalıştıkları arasında, At binmek, yüzmeyi sayabilirim.

-Anlıyorum, güzelmiş. Müzik, müziğe olan ilgisi nasıl?

-Özgün müzikleri sever, seçicidir. Ancak senin kadar olduğunu düşünmüyorum. Sen çok küçükten adapte olmuşsun ve sanırım hayatının bir parçası haline getirmişsin. Öyle değil mi?

-Hayatımın parçası değil, hayatımı şekillendiren bir unsur demek daha doğru olur. Ben özel yetenekli çocukların okuluna gidiyorum. Hayatımda sadece müzik var. Başka hiçbir ders görmüyorum.

-Bak bunu bilmiyordum, sen mi seçtin bu yöntemi? Ailen mi teşvik etti?

-Biraz mecburi olmuş.

-Nasıl yani?

-Ben üç yaşındayken bana otistik tanısı konmuş ve ailem beni iyileştirmek için yaklaşık on yıl yurtdışında İsviçre'de yaşamayı tercih etmiş. Zaten geçen sene döndük ülkeye, işte böyle hikâyemin bir kısmı...

Bir anda neye uğradığımı şaşırmıştım. Nasıl bir karşılaşmaydı bu? Varoluşun hikâyesine doğru çoktan yola çıkmıştık...

Zamanın İzinde Bekleyiş

*“Kanatları varmış kalbin sevince uçar,
Sevilmeyince göçermiş”*

Cahit Zarifoğlu

Sabaha karşı kapıdan gelen sesle uyandım.

Merdivenleri koşar adımlarla indikten sonra, kapıyı açıp açmamak için bir hayli tereddüt ettim.

-Lâl hanım, lütfen açınız, çok önemli... diyen bir kadın sesiydi.

Kapıyı açtığımda, karşımdaki menekşe gözlü beyazlar giymiş o güzel kadının bana verdiği haberle zaman kavramını bir süre sanki yitirdiğimi hissettim. Ailesinden iki gündür haber alamadığını, polislerin arama çalışmalarını anlatmaya başlamıştı. Komşumuz Makbule Hanım'ı bu kadar çaresiz görmemiştim. Çaresizliğin bedenimiz üzerinde yarattığı etkileri daha önce bu şekilde gözlemlememiştim. Sakinleştirmeye çalışsam da, beklemekten, onun yanında olmaktan başka bir çözüm bulamıyordum.

Aklıma Mehmet geldi bir an, hemen kapıya koştum. Onu görebilmek umuduyla bahçeye indim. Okula gitmiş olmalıydı diye düşünürken, bahçelerinden gelen

sesleri duydum. Kimseyi göremeden de olsa sadece seslendim.

-Mehmet, orda mısın?

Sonra bir an durdum ve kendimi garipsedim. "Ne yapıyordum? Kimden nasıl bir yardım bekliyordum? içimdeki boşluğun bu kadar büyük olduğunun o an farkına vardım. İçeride Makbule Hanım'ı bırakmıştım. On beş yaşında bir çocuğa bu durumu anlatmayı düşünecek kadar kendini bilememe durumuyla karşı karşıya kalmıştım.

-Lâl teyze, bana mı seslendiniz?

-Ah, evet Mehmet, nasılsın, şey, vaktin var mı? Aslında ben biraz üzgünüm sadece bir an için seni görmek istedim.

Ve Mehmet bahçemdeydi. Makbule Hanım'ı içeride bıraktığımdan bu yana, sabit bir noktaya bakar halde, hareketsiz duruyordu.

Mehmet' i içeri davet ettim, yanlış yaptığımın farkındaydım. Onu böyle olumsuz bir bekleyiş sürecine davet etmekle ne elde etmeyi düşünüyordum?

-Lâl teyze, ne oldu bu bayana? Neden beni görmüyor? Bir süredir gülümseyerek yüzüne bakıyorum.

- Ah Mehmet, çok zor bir durum. Makbule Hanım benim yan komşumdur. Ailesinden haber alamadığı için sanırım bir travma geçiriyor. Bir doktoru aramam lazım aslında, panik oldum ve sebebini bilmiyorum sana koştum, çok özür dilerim.

-Yok yok, sorun değil. Ama ona bir şekilde ulaşmayı denemeliyiz. Ben, bana uygulanan bir iki yöntem deneyeceğim izin verirsiniz.

- şey, tabii ama doğru olur mu bu sence?

- Bu bekleyiş sürecini birlikte çözmeye çalışmaktan başka çaremiz var mı? İsterseniz bir doktora haber de verin, sakinleştirici verip onu uyutmayı deneyecektir. Ağlamaması bizim için hem iyi, hem kötü sanırım. Bir iki deneme yapalım, bakalım nasıl tepki verecek?

-Bir kağıt ve renkli bir kaleminiz var mı?

Koşar adımlarla çalışma odamdan buldum.

Yanılmıyorsam, içsel bir yolculuğa başlayacaktık.

Mehmet, bir, iki, üç dedikten sonra Makbule Hanım'ın gözlerine doğru el ırdtı. Bu çalışmayı  dört kez tekrarladıktan sonra, Makbule Hanım sanki bizi görür gibi bir ifadeye geçmişti. Ama hala tepkisizdi.

Mehmet eline kalemi verdi, sırtını okşadı ve çok hafif bir ses tonuyla;

-Lütfen beraber izelim...

Hareketsiz bakışlar birden hıçkırıklarla gözlerinden akan yaşlara dönüştü. Ne söylesek susturamıyorduk. Ben de kendimi iyice suçlamaya başlamıştım. Mehmet'i de böyle bir çaresiz durumun içine düşürdüğüm için son derece rahatsızdım. Bir doktorla hemen konuşmalıydım.

Tam bunları düşünürken, yıllar önce bir aile dostumuza yardımı dokunmuş bir psikolog arkadaşına ulaşmak aklıma geldi. Hızla telefonunu bulmaya çalıştım. O sırada, Mehmet'in bana seslendiğini duydum.

-Lâl Teyze, bakın, çabuk gelin lütfen...

-Ne oldu? diyerek yanlarına koştum. Mehmet'in verdiği kâğıda Makbule Hanım bir şey çizmişti. Kâğıdı elime aldım. Büyük bir taş parçasının altında kalmış yerde yatan bir çocuk ve başında duran iki insan figürünü gördüğümde kalbimin ağrıdığını hissettim. Özel hayatlarını hiç bilmediğim gibi, Makbule Hanım'ın kendisini neyle yargıladığını anlayacak kadar yetkin değildim. Ancak çizim, var olan bir problemi işaret ediyordu.

Psikolog Arkadaşım Nesrin'le konuştuktan sonra zamanın izinde belirsiz bir bekleyişe girmiş gibiydik. Makbule Hanım'ın ailesinden bugün de haber alınmazsa nasıl bir davranış modeli ile ona yardım edebilirdim? Ne olabilirdi? Kızını birkaç kez görmüştüm. Lise çağında, sakın sessiz birisiydi. Eşi hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Tanışmamıştım. Makbule Hanım'ın yanına döndüm. Ellerini ellerimin arasında sımsıkı tuttum. Buz gibiydi, bakışları hala donuktu. Ama sohbet etsem anlayacaktı. Cesaret edemiyordum, bilinçsizce onu daha fazla travmatik bir duruma düşürmek istemiyordum.

-Gececek, lütfen kuvvetli olalım diyebildim ve ona sımsıkı sarıldım.

-Ah, ah, gelecek mi, yüreğim dayanır mı?

-Dayanmaz, dayanmamalı, cezasını çekmeli...

Samimi bir bedensel dokunuşla konuşmasında etkili olmuşum. Bir an için umutlandım ama söylediği şey beni ürküttü.

Beklemekten yorulmuşum, Nesrin geldiğinde yaralarını sarmayı ve yeniden var olmasını sağlayabilecek miydi?

Hayat Bizim Varoluşumuzda Gizlidir

*“Kalbin kadar hayat taşıyorsun bu yükü
ağır dünyada”*

Serhan Savaşkan

Alacakaranlık hep filizlenen yeni umutları hatırlatır. Kaygıyla beklediğimiz saatler bazen hiç ümit etmediğimiz şekilde sonuçlanır. İstediklerimizin gerçekleştiğı ya da gerçekleşmediğı durumlar neye bağlıdır? Ümitlerimizin azaldığı dönemlerde bizi ayakta tutan gerçekler nelerdir? Kalbimizin taşıyamayacağı yükler gün gelir iz olur hayatımızda, varoluşumuzun sebebi halini alır... Tıpkı Makbule Hanım'ın yaşadıkları gibi, Nesrin'in dördüncü seansında ortaya çıkardığı olgular tüm bu soruları cevaplar nitelikteydi.

Hayata erken başlayan genç annelerdendi Makbule Hanım... Baba sevgisini içine sindiremeden büyümüştü. Annesiyle birlikte geçirdiğı gençlik yıllarından sonra hayata farklı açılardan bakabilen duyarlı bir yapısı vardı. Evlendiğı kişiyi kendi seçmişti. Uyumlu bir kocası, yüreğı sevgi dolu kızı ile hayatına anlam katmaya çalışan arayışlar içindeydi. Ancak bu arayışları hayata geçirmedi başarılı sayılmazdı. Kızına nasıl örnek olabilirdi ? Kocasını daha çok severek mi ya da kocasından ayrılıp kızına daha farklı bir hayat oluşturmaya çalışarak mı?

Bu iki seçeneği de yerine getiremeden kocasının hastalıkları iyice şiddetlenmişti. Çaresiz bir halde yaşadığı hayatı kabullenmiş, rüzgârın onu sürüklediğı anlarda kalarak, kendisini günden güne yiyip bitiren bir girdabın içine hapsetmişti. Peki ne olmuştu da kocası ve kızı ortadan kaybolmuşlardı?

Makbule Hanım yıllar süren sessizliğini bozmuş ve kocasının hastalıklarından bıktığını kızına açıklama cesaretini göstermişti. Kızı henüz on altı yaşındaydı, travmatik bir süreç beklenmedik bir anda gelişmişti. O uzun gecenin sabahında kızı ve kocasını evde bulamamıştı. Hiçbir açıklama yapılmadan bir terkediliş süreciyle karşı karşıya kalmıştı. Halen bu bekleyiş sürmekteydi.

Bu açılımları terapi seanslarında Nesrin çözmüştü. Aradan tam iki hafta geçmişti.

Bir Pazar sabahı Makbule Hanım bahçe kapısının sesiyle irkildi. Kahvesinden aldığı son yudumda, gözleri ışıkla dolu kızının bakışları ile karşılaştı.

-Merhaba annecim, seni üzdük sanırım biraz...

-Ah, nasıl, neden diye soramıyorum kızım, nasıl bir boşluk içine düştüm ve neler anlattım sana... Baban nerede? Neden hiçbir şey söylemeden gittiniz? Nerede şimdi?

-Babama bana anlattıklarını aktardığımda, seni bu kadar üzdüğü için artık birlikte yaşayamayacağını ve ona yardım etmem gerektiğini söyledi bana... Sen alışverişteyken küçük bir bavul hazırladık. Eski bir dostunun evine doğru yola çıktık. Sessiz sakin yeşilliğı bol bir yer,

şimdi orada, huzurlu, sakın, ilaçlarının kontrolünü bir hemşire yapıyor. Düzen bu şekilde ayarlandıktan sonra benim senin yanına dönmemi istedi. Merak edeceğini biliyorduk, ama lütfen kızma bize, başka çaresi yoktu. O şimdi daha da iyi olacak, ben buna inanıyorum.

-Nasıl yani, bir daha göremeyecek miyim onu? Olur mu? Ben hata yaptım, o beni aslında üzmezdi, farkında olmadan öfke nöbetleri geçirdiği zamanlarda bile bana kötü bir söz de bulunmamıştır. Ah keşke dilim kopsaydı da...

-Anne, dur lütfen, böyle konuşma. Babamın kendini dinlemeye ihtiyacı var. Bir süre kendi varoluşunuza geri dönmek ikinize de iyi gelecektir. Zamana bırak lütfen, bir süre sonra ben seni onun yanına götüreceğim. Söz veriyorum.

-Bu yaşta bu yük ağır kızım sana, kendimi nasıl suçluyorum bir bilsen... Otursaydım ya köşede, ne olurdu? Ahh ahhh... Kalbim ağır geliyor inan ki, umarım söylediğin gibi olur, umarım...

İşte böyle bir deneyim hayatı daha farklı algılamamızı sağlıyor, genç yaşlarda gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalmak bizi yeniden var ediyor sanki. Olduğumuzdan başka birisi oluveriyoruz bir anda, bize dayanma gücünü veren de, taşıdığımız yükün anlamı... Ne kadar sevdiğimiz, ne kadar bağlandığımız, hayatın anlamı haline getirdiğimiz olgular, kişiler bizi yeniden yaratıyor. Kabuk değiştiriyoruz zamanın izinde, farkında olmadan özümüze dönüyoruz. Acı olan, özümüzü bul-

duğumuzda da yitirmiş olduklarımızın bilincine varıyoruz. Keşke dediğimiz her pişmanlık bizim yükümüz oluyor. Ve birgün ziyaret edilmek üzere kalbimize gömüyoruz anıları.

Bizi Biz Yapan Değerlerimiz

“Değerlerimiz bizim yaşam pusulamızdır”

Doğan Cüceloğlu

Hayatın anlamını kavramaya başladığımızda bizim için önemli olan en değerli olgu hangisidir? Saygı, sevgi, yardımlaşma, sorumluluk, dürüstlük, kişiler arası ilişkiler, adalet, vatanseverlik... 'Sevgi' mi yoksa kendimize ve hayata karşı duyduğumuz 'Saygı' mı önceliklidir? Birbiriyle iç içe bu iki olgu; saygıyla beslenir, sevgi onunla büyür, gelişir, boyut değiştirir. Saygının olmadığı hiçbir durum sevginin gelişmesine izin vermez. Birbirimize duyduğumuz saygıdan önce, esas olan; şükranla kendimizi sevmek ve kendimize saygı duymaktır.

Lâl, Mehmet, Makbule Hanım kişiler arası ilişkilerde saygı olgusuyla birbirine yakınlaşarak, belki de hayatlarındaki değerlerin anlamını daha yakından keşfetmeye başlamışlardı. Kendimize saygıyı öğrendiğimiz noktada, ilişkilerimizde birleşmeler ve kopmalar yaşanmaya başlar. Bu tezatlık, bizi biz yapan değerlerimizi sürdürebilmek için olmazsa olmaz bir kuraldır sanki...

Mehmet'in yaşadıklarını hayal etmeye çalışmak, cesaretini, azmini hissedebilmek te yeni bir farkındalık aslında... Küçük bir çocuğun bilinçli ya da bilinçsiz, kendisini fark etme çabası her ne kadar doğumuyla birlikte

başlasa da, kendine duyduğu saygı ile gelişme gösterecektir. Kusurlarını fark ederek, kendini keşfetme çabası belki de hayatın anlamıdır. Varoluşu, zamanla oluşacak değerleri, hayatı algılama biçimleri bazen bir resimle, bir şiirle, bir kompozisyonla veya bir diyalogla açığa çıkacaktır.

Lâl ile olan yakınlaşmasını, Makbule Hanım'a yardım etme isteğini düşünecek olursak daha farklı yorumlayabiliriz... İçsel yalnızlıklar kendi değerlerimizi göz ardı ettiğimizde oluşmaz mı?

Kendi fikirlerimizden çok, başkalarının neye önem verdiği, neyi değerli bulduğunu keşfetmeye hatta benimsemeye çalışmak farkında olmadan aramızda köprüler kurulmasını sağlar. Bu yakınlaşmalarla hep kendimizden bir parça bulmak çabası içinde oluruz.

Lâl belki de içindeki korkuları yenemediği için yaşadıklarının tamamını anlatamayacaktır. Makbule Hanım kaybolmuş bir hayata tutunmaya çalışarak, öz değerlerine ve değer verdiklerine yeterince zaman yaratamayacaktır.

Mehmet'in çocuk saflığından getirdiği ışık tüm değerlerimizi yeniden düşünmemizi sağlayabilir.

Çocukluğumuzu kendimize doğru anlatabilirse, bugünkü değerlerimizin olumlu olumsuz sihri çözülecektir. Kendimizden bir parça bulduğumuz her ne ise, daha iyi hissetmek için yakınlaşmaktan vazgeçmeyelim.

Duygularımızı anlatmaktan, birbirimize neden yakın ya da uzak olduğumuzu belirtmekten ve hayatı ol-

duğu gibi kabul etmenin sihrini yaşamaktan bıkmayalım... Bu içtenliği deneyimlediğiniz de, yaşam pusulanız artık sizin elinizde olacaktır. Başkalarına bırakmayın hayatınızın akışını, değerlerinize sahip çıkın, gün farklı doğacaktır.

Çocukluğumuz ve Çocuklarımız

“...Asıl gerçeğim içimin okyanusunda... O okyanusun bütün yaralarım iyi gelen sihirli dokunuşları var. O okyanusun ruhuma huzur veren bir de adı var. Adı mı? Çocukluk... Kaçtığımı sandığınız çocukluğunuz 'gökyüzü gibi bir şey, hiç bir yere gitmiyor.' bulun onu...”

Edip Cansever

-Anne, neredesin... Sana ihtiyacım var. Biraz yanımda kalabilsen, okşasan saçlarımı, elimi tutsan uyurken ki gibi, yalnızlığım ruhuma işlemiş artık, varlığım içinde bir sessizlik... Hani sadece kuşların ve rüzgârın sesini duyarsın, kendinle yüzleştığın, kendini sevdiğin hatta nefret ettiğin anlardasındır.

Lâl çocukluğunu doyasıya yaşamış mıydı?

Mehmet yetilerinin, yetersizliklerinin farkında mıydı? Makbule Hanım hatalarının kaynağını çocukluğunun hangi dönemine bağlamalıydı?

Makbule Hanım'ın erken büyüme zorunda kalmış kızı kendine yetebilmenin erdemini ailesine ne kadar yansıtabilmişti?

Gözlerimizi bir an kapayıp çocukluğumuza dönecek olsak kaç kare canlandırabiliriz?

Hadi düşünelim... Dost sohbetlerinde 'ben küçükken...' diye başlattığımız cümlelerin ne kadarını annemiz anlatmaya devam eder?

Tebessümle mi, donuk, hüznünlü bir ifadeyle mi devam eder sohbetlerimiz?

Anılarımızın boyutu ne olursa olsun, karşı koyamayacağımız, 'hayır bu böyle olmaz, olmamalı' diyemeyeceğimiz anlardır aslında çocukluk dönemi... Yaşarız sadece o zamanı, sorgulamadan, yanımızda olanlar ve yanında olduklarımızla...

Bir çocuk kitabı düşünün; içinde aile büyüklerinin çizgi karakterlerinin yer aldığı... Ve gözünüzde canlandırın;

Bir kral, bir kraliçe, prenses, prens, kötü kalpli bir düşman, iyilik timsali sihirli değneği olan bir peri ve bulunmasını arzu ettiğiniz farklı karakterler... Şimdi kitabın kahramanı kim olmalı? Bunu düşünün... Hatta beyaz boş bir sayfa açın kendinize, çizebiliyorsanız resimlere de yer verin... Çizgilerle anlatamıyorsanız renkleri kullanın, renk tonları duygularımızı açığa çıkarabilir. Hayal gücümüzün bizi motive edebilecek kuvvetli bir unsur olduğunu biliyoruz.

"Masal dinlememiş çocuklar büyüyünce kendi resimlerini cetvelle çizerler." Çocukluğumuzda en çok yakınlık duyduğumuz kişi ya da kişileri kahraman seçeriz belki de, o dönemde küseriz aslında birçok şeye ve

gün gelip yetişkin olduğumuzda, eğitim, meslek sahibi olmak, aile kurmak, çocuk sahibi olmak, hayat mücadelesi içinde olmak gibi olguların içinde kayboluruz. Doğrularımız değişmeye başlar, renklerimizi hatırlamakta zorlanırız. Daha iyisi için mücadele hırsına düşeriz, koşullarımızla yetinmemeye başlarız, zorlarız hayatı...

Bu durumu yaşadığınız zaman diliminde, bir ses size fısıldasa;

- Hey çocukluğunun kahramanı bu durumda ne yapardı? Kendini dinlemeyi unutma, şartlar ne olursa olsun, özüne dönmek için sadece kahramanını hatırla! çünkü sen o kahramanla büyüdün, onun doğruları senin gerçeklerin oldu. Gerçeklerine dön ve şimdiki hayatının illüzyonlarında kaybolmaktan kurtar kendini... daha fazla acı çektirme kendine...

- Kahramanım hiç olmadı, ben de iz bırakan kimse yok... Dediğinizi duyar gibiyim... İşte o zaman, hayatını kendi yazıp çizenlerden birisiniz demektir. Neleri tecrübe ettiyseniz o olguların içinde sizi en çok etkileyen hikayelerinizi hatırlayın, çoğunlukla yalnızdınız, kalabalıkların içinde bir pusula aradınız hep, kendi kendine başarmanın zevkine vararak başarıları imza attınız, ya da başarısızlıklarla mücadele etmenin sizden çaldığı zamanları 'sil baştan' diyerek kendinizi avuttunuz. Çünkü yaşamaya kaldığınız yerden devam edebilmek için başka bir şansınız yoktu.

Lâl ve Makbule Hanım çocuklukları ile ilgili hangi anıları en çok yüreklerinde taşıyor olabilir?

Lâl, ailesine derinden bağı olsa da yüreğine çocukluk yıllarının hüznü karışmıştı. O da ailesinin varlıklı hayatına rağmen, sevgi yoksunluğu içinde büyümüşü.

Mehmet'in hikâyesini dinlediğimizde, bir ailenin bir çocuk için yapabileceği sınırsız çabalar gerçeği ile karşı karşıya kalırız.

Mehmet'in anıları, annesi ile birlikte tecrübe ettiği iyileşme sürecinden hayata dair kesitler yüreklerimizde ağırlaşır. Küçük yaşta bir çocuğun kendi farkındalığına doğru olan yolculuğunda çizgilerle anlattıklarını kelimelere dökebilir miyiz?

Çocuklar kalbimizdeki iyilikleri açığa çıkarabilecek saflıkta varlıklardır. Onların sayesinde hayata farklı tutunuruz, onlar uğruna farklı amaçlar edinmeye çalışırız, kendi doğrularımızı anlatma telaşına düşer, onların yüreklerinde iz bırakmış olan gerçekleri göz ardı ederiz. Oysaki onlar da en az bizler kadar hayallerinin peşine düşmek isterler. Aslında hayallerini zamanında çizgilere dökebilse ve bizler de gözlemleyebilsek şanslı olduğumuzu söyleyebiliriz...

Gerçekle hayal arasındaki ince çizgidir bu çocukluk halleri, hayatımızın en özel dönemlerini hatırlamak için çoğunlukla ebeveynlerimize ihtiyaç duyarız. Çünkü başlangıçta onların sunduğu hayatı yaşamaktan başka bir seçeneğimiz yoktur. Öylece izler, takip eder, örnek alır, ya da nefret eder, yeni bir yol arayışına gireriz umarsızca...

Lâl'in oğlunu kucağına aldığı günkü hislerine ortak olursak yeni bir dünya betimlemesi yapabiliriz.

-Öyle bir sıcaklık ki içimi kaplayan, teslimiyet kadar samimi, bıçak kadar keskin, su gibi şeffaf... Bir yanıma sanki benden, ondan. Hayatımı kim için ne uğruna yaşamayı istedim diye sorgulamaya başladığım an oğlumun bana sunulmuş bir seçenek olduğunu fark ettim.

O hep varoluşumun hikâyesi olacaktı... Kendimi onunla keşfederken o farkında bile olmayacaktı. Ona dokunduğumda gülen yüzü günümün en anlamlı anı, öğrenme heyecanıyla gelen ilk adımları benden kopuş hikâyesinin başlangıcıydı.

Zamanla, anne ve çocuk arasındaki derin bağ, bir çocuğun aslında kendisi için var olma içgüdüsüyle, yeneden şekillenecekti.

Mutluluk Arayışlarımız

“Hayal Gücü olmayan insanın kanatları yoktur.”

Muhammed Ali

Mutluluk nerede ve hangi koşulda başlar? Ne zaman sonlanır? Sonlanmaz belki de... Hep mutsuzluk hali var mıdır? Mutlu olma hali bir duygu durumu mudur?

Hep daha fazlasını isteyen şımartılmış bir çocuk gibidir... Mutlu olabildikçe isteriz... Her yeni arayış yeni başlangıçların habercidir.

Lâl'in mutluluğu başkalarını mutlu etmekle başlar ve onların mutluluğunu gördükçe sürermiş. Kendisiyle baş başa kaldığında bugüne kadar yaptıklarından çok yapamadıklarını düşünür mutsuz olurmuş. Yazmak, kendini ifade edebilmek, başka hikâyelerde can bulmak, kelimelerin yüreğe dokunan hallerini bulmak Lâl için bir amaç olmuştur.

Mehmet'le karşılaşmaları yeni bir mutluluk hikâyesidir. Birbirlerinin hayatına dokunarak, arayışlarının aslında paylaşma hazzı olduğunun farkına varacaklardır.

Alacakaranlığın içinde sessizlikte başlayan, bir sestir onların hikâyesi... Mehmet, Lâl ile her akşamüstü bahçelerindeki verandada buluşmaya başlamıştır. Buna

kayıtsız kalamayan Mehmet'in ailesi biraz tedirgin olsa da, ilk kez bir paylaşım içinde olan oğullarını izlemekten başka bir şey yapamayacaklarının farkındadırlar. Devam eden bu buluşmaların birinde Lâl;

-Mehmet, ailemi özlüyorum, onları her gün göremediğim için kendimi suçluyorum.

-Kendini suçlama Lâl Teyze, bu sadece senin yarattığın bir durum değil ki,

-Evet, aslında benim yarattığım bir durum, ben buraya kendimle yalnız kalmak için geliyorum, bencilce bir davranış, oğlumun bana ihtiyacı olmuyor mu? Her ne kadar lise çağında da olsa, o da benimle sohbet etmeyi özlemiyor mu?

-Özlüyordur, ben annemle ilkokul çağına gelene kadar iletişim kuramadım... Pek hatırlamıyorum, en iyi hatırladığım mavi bir gökkuşağım vardı.

-Mavi bir gökkuşağı mı?

-Evet, İsviçre'de evimiz tek katlı, bahçe içindeydi. Odamın penceresinden her baktığımda mavi bir gökyüzü görürdüm. Uzun saatler öylece seyrederdim.

-Peki, gökkuşağı neredeydi?

-Gökkuşağını ben görüyordum, her seferinde tek renkti, annemi çağırır;

-Anne bak, yine çıktı... O da bana,

- Ah işte ne güzel, şimdi kollarını iki yana kaldır ve parmaklarını açabildiğin kadar aç...

Ve renkleri sayıyoruz;

Kırmızı, Turuncu, Sarı, Yeşil, Mavi, Lacivert, Mor der, önce parmaklarıma, sonra kollarıma dokunur ve sarılır öperdi.

-Sen hayal mi ediyordun acaba? Tam anlamadım Mehmet?

-Hayal etmiyordum, yağmur sonrası bazı güneşli günlerde gerçekten çıkıyordu, ama ben o renkleri öğrenemediğim için mavi gökkuşağı diyordum, çünkü pencereden hep gördüğüm masmavi bir gökyüzüydü, çemberi gördüğümde de mavi gökkuşağı diyebiliyordum... Bana gözüken ve benim için anlaşılabilir olan buydu.

-Ah Canım, peki sonra nasıl gelişti bu durum?

-Annem, her kollarımı açtığımda parmaklarıma renklerin isimlerini vermişti; İki elimin on parmağının yedisi sırasıyla renkler, kalan üç parmak ta ben, annem ve babamdı. Zamanla, renklerin doğadaki karşılıklarını bulmaya başlamıştım.

En sevdiğim çiçek, en sevdiğim kuş, en sevdiğim meyve, doğada farklı renklerde olan hayvanlar... İşte bu tekrarlarla ben renkleri öğrenmeye başlamıştım. Aslında Gökkuşağı hayatı algılamamı başlatan ilk ve en önemli doğa olgusuydu. Onu oluşturan renkler benim gerçeklerim olmuştu.

-Mehmet, beni çok duygulandırdın, nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum, senin hikâyeni herkes öğrenmeli,

bu çok farklı bir gelişim, sen çok özel bir çocuksun...

-Bütün çocuklar öyledir, benim durumumda olup da hala iyileşemeyen o kadar çocuk var ki... Birebir ilgi, sevgi ve sonsuz sabır bu iyileşme sürecinin sırrı Lâl Teyzecim...

-Çok iyi anlıyorum, seni ve aileni gönülden kutluyorum, ne mutluluk seni tanıyabilmek, ne mutlu seninle vakit geçirebilmek sevgili Mehmet...

- Ben şanslıydım sanırım, o küçük parmaklarımla annem renkleri bitirip her seferinde bu anne, bu baba ve bu da sen dediğinde gözleri dolardı, her seferinde mavi gözleri buğulanırdı. İşte ben o mavi gözleri ıslak görmek için farklı renkleri öğrenmek istedim... Bu da benim onlar için gösterdiğim en büyük çabaydı, benim mutluluk duygum da sanırım böyle başlamıştı.

Sessizlikte Geçen Ömürler

“Sessizlik en güzel sestir, duyabilen için...”

Şems

Sessizliğin sesi olur mu? Olurmuş...

Lâl'in, Mehmet'in ve Makbule Hanım'ın buluşma hikâyesi, sessizlikten ses olma halidir.

Mehmet ve Lâl'in birbirleriyle paylaşımları her geçen gün artmıştır. Sessizliği iç dünyasında kendine en yakın bulan da şüphesiz Mehmet olmuştur. Konuşmadan sadece izleyerek, şekiller arasında anlam yaratmaya çalışarak geçen ilk bir senenin ardından babasının müziğe olan ilgisini oğluya deneyimlemesi, Mehmet'in ilk seslerinin duyulmasını sağlamıştır. Mehmet, bu konudaki ilk anılarını dile getirirken;

-Lâl Teyzecim, piyano çalmayı biliyorsunuz değil mi?

-Evet Mehmet, sekiz yıldır çalışıyorum, senin kadar olmasa da sanırım aynı dili konuşabiliriz.

-Sence müziğin sesleri neden bizi etkiler?

-Güzel bir soru, birkaç kelimeyle ifade etmeye çalışacağım. Bizi etkileyen; içimizdeki sessizliğin, ifade ede-

mediğimiz sevinçlerin, üzüntülerin, duygu hallerinin notalara yansmasıyla bulduğumuz huzurdur.

Bir müzik dinlerken, enstrüman ne olursa olsun, yüreğimizden bir parça yansımışsa kendimizi daha iyi hissederiz. İyi hissettikçe de, kendimiz olmaya başlarız...

-Ne güzel ifade ettiniz, benim ilk seslerim notalar olmuş, ne ilginç değil mi? Annemin güncesinde buna dair anılar kayıtlı, ben de kendimle ilgili önemli gelişmeleri buradan okudukça pekiştirdim. En derinden hatırladığım, re mi ilk hecelerim olduğu...

-Bir özelliği var mıydı acaba? Çünkü bebekler ilk olarak dede, dada, baba diye hecelerler.

-Sanırım vardı, REMİ birlikte uykuya daldığım masal kahramanım olan bir köpek yavrusuydu. Gerçekten öyleydi, o benim kurtarıcımdı. Sonradan özel eğitim aldığım dönemde, notaları kelimelerden türeten Guido D'Arezzo'nun notalara nasıl isim verdiğini öğrenmiştim. Guido, RE ve Mİ notalarının açılımları için RE; Rerum madde, Mİ; Miraculum mucize'den oluştuğunu belirtmişti. Bir kez daha REMİ bana mucize olduğunu kanıtlamıştı. Böylece kelimelerle oynamak hoşuma gitmeye başlamıştı.

-Çok ilginç, senin için duygusal bağ kurduğun her şey hayatında önceliğin olmuş sanırım...

-Öyle olmuş, bu hecelerden sonra piyanoda da re minör mi majör ilk çaldığım akorlu parçalardı.

-Seslerin sessizliği ortadan kaldırdığı en güzel ör-

neklerden birisin Mehmet... Yıllarca birbiriyle küs kalmış insanlar tanıdım, bak komşumuz Makbule Hanım'da tüm yakınmalarını içine hapsedmiş birisi, yıllarca susmuş, rahatsız olduğu her şeyi gizlemiş ama sonunda hüsrana olmuş. Sessizlik birbirini duyamayan ama ömrünü birlikte geçirenler için kaybolmuşluktur. Sessizliğin içinde, içimizdeki fırtınalarda kaybolur, konuşamaz hale geliriz. Kendimizden uzaklaşırız.

Oysaki seslerini sen kendin seçmişsin, sana iyi geleni sen bulmuşsun, kendi kendine ses olmuşsun Mehmet ve en önemlisi kendini duymayı başarmışsın...

-Çok güzel anlattınız Lâl Teyzecim, kendimi ne zaman yalnız hissetsem önce sessizleşirim, bir süre sonra notalar gelir aklıma, tek iken hiçbir anlamı olmayan ancak bir araya getirildiklerinde ortaya çıkan anlamlı nağmeler... Bizler gibi, konuşabildiğimiz paylaşılabildiğimiz ve duyabildiğimiz için her gün bir o kadar özgür ve bir o kadar yakınız birbirimize...

-Mehmet gel buna başka bir isim koyalım ne dersin?

-Nasıl yani?

-Sessizliğin sesi diyelim mi?

-Hani kulaklarımızda oluşan uğultuya benzer olan ses mi?

-Evet güzel ifade ettin, bu uğultuyu hangi notaya benzetirdin?

- Sİ notası Lâl teyze,

- Peki nasıl benzettin? neye dayanarak?

-Titreşiminden, bana sonsuzluk hissi veriyor bu si notası, sidarae gökler kelimesinden türemiş... Bu yüzden si sesini vermem gerektiğinde her seferinde kollarımı açar ve gökyüzüyle buluştuğumu hayal ederim. Gökler bana artık daha yakındır...

İçimdeki sesleri mavi gökyüzüyle paylaşıyorum. Artık Remi yanımda olmasa da korkmuyorum, sessizlik bana en güzel ses...

Bir Çift Söz

“İnsan evrende gövdesi kadar değil, yüreği kadar yer kaplar.”

Yaşar Kemal

Gözlerimizi bir an için kapayıp, bulunmak istediğimiz yeri hayal etsek...

-Ben deniz kıyısında olmak isterdim Mehmet, kararsız kaldığım anlar da kendime dönebildiğim bir ortam,

-Ben de bir ağacın kollarında oturmayı tercih ederdim, gövdesi o kadar geniş, kolları o kadar güçlü ki, beni sarıp sarmaladığını hissedebiliyorum.

-Kendinle konuşur muydun orada Mehmet?

-Kendimle değil onunla konuşuyorum, gövdesine bakıyorum bir de kendime, kollarıma bakıyorum bir de kollarına... Annem küçükken çocuk kitapları okurdu. Ağaçlara ev yapan aileleri hatırlıyorum, çocuklar ağaçtan inmek istemezlerdi. Sanki gerçek yuvaları orasıydı. Belki de bu resimler ağaçları sevmemi sağlamıştı.

-Ağaçlar doğanın hakimi gibidir, onlarsız bir yaşam ben de düşünemiyorum.

-Doğru, nefes aldığımız her an da onlar var, varlığını sürdürmeyi onlara borçluyuz sanki... Bundan üç yıl önce Kızılderili bir yazar olan Forrest Carter 'ın Küçük Ağaç'ın Eğitimi kitabını okumuştum. Küçük Ağaç, küçük bir çocuk aslında, küçük yaşta yetim kalmış ve büyükanne ve büyükbabası tarafından büyütölmüş bir çocuğun özgürlük, barış ve kendini bulma hikâyesidir. Hiç unutmadığım, kitapta geçen ve Küçük Ağaca ilk geldiği gece okunan şu şiiri ve birkaç satırı paylaşmak isterim;

"Küçük Ağaç yüreklidir.

Ve onun gücü inceliğindedir

Ve Küçük Ağaç asla yalnız kalmayacak."

"Küçük Ağaç, kendine yaşama sevinci veren, onunla konuşan hayvanları ve tabiatın canlı oluşunu daha ilk dakikadan keşfeder ve hayatı bundan sonra bambaşka bir hale bürünür. Küçük Ağaç işte yeni evine geldiği o gün hayatına böyle devam edeceğini bilir ve mutlu olur. O sayede ağlamaz ve uykuya dalar..."

-Çok etkileyici, bu kitabı sana ailen önermiştir değil mi? Ben de hemen alıp okuyacağım çok merak ettim.

-İsviçre'de okul öğretmenim anneme söylemiş, o okumaya başladı önce, anlayabileceğimi düşündüğü zaman sanırım üç dört yıl sonra bana verdi. Her ebeveyn, her çocuk mutlaka okumalı... Çocuk Kalbi, Şeker

Portakalı, Martı gibi olmazsa olmazlarımızdan...

-Çok haklısın Mehmet, bunlar bizim hikâyelerimiz, benim, senin, bizlerin... Alacağımız o kadar ders var ki daha, bakalım farkındalıklarımız nasıl artacak?

-Benim farkındalığım yüreğimde saklı... Yüreğim neyi fısıldarsa bana önce gücüm var mı diye soruyorum kendime... Sonra aynanın karşısına geçip kendime bakıyorum, bir kolumdan diğerine çok uzak bir mesafe varmış gibi geliyor, sonra kollarımı birleştiriyorum ve yüreğimde kenetliyorum. Derin bir nefes alıyorum ve yap bunu diyorum.

-Bunu benim de denemem lazım, gücüm olmadığımı hissettiğim zamanlar açmalıyım onları, bir ağacın kolları gibi sarmalamalıyım kendimi, bir kuşun kanatları gibi özgür bırakmalıyım düşüncelerimi...

Ben de Jonathan Livingston Martı kitabından bir alıntı paylaşayım;

"...Bir kanat ucunuzdan diğerine kadar tüm bedeniniz, düşündüklerinizden başka bir şey değil. Düşüncelerinizin zincirlerinden kurtulun, bedenlerinizin zincirlerini kırın. İstedığımız yere gitmekte, istediğimiz yerde bulunmakta özgürüz."

Kanatlarımızdaki Gökyüzü

*“Karşı yola güneş vurdu ver elini gökyüzü
bundan böyle işim gücüm yaşamak”*

İlhan Berk

Yeni bir gün doğuyordu, penceremden uzaktaki yemyeşil patika yola bakıyordum.

Rüzgâr başak tarlalarının içinden ıslık çalıyordu. Yine kulağımda bir melodi..

Mozart 40. senfonisinde, hayatın temposunu çoşkuyla hissediyorum. Yaşamamanın erdemine nasıl erişmeliyiz sorusuna takılıyor kafam, Mehmet' i düşünüyorum, benden uzakta olan ailem geliyor gözümün önüne... Vakit belki de toparlanma vaktidir artık...

Uzun zaman oldu ailemi görmeyeli, eşimi, oğlumu özledim, bir süredir uğraşlarımızın içinde kaybolduk. Bu zaman içinde yaşadığım bu deneyimle neyi daha fazla önemsemem gerektiğini öğrendim.

“Çocuklar yapabilse, yetişkinler bilseydi”

Freud

Ben biliyordum artık özgürlüğümüzün neye bağlı olduğunu, Mehmet ise zaten yapabiliyordu.

Kanatlarımızdaki gökyüzü, ben olma halimizdi...

Çizilmiş Kelimeler

Kendimiz olmayı öğrenmek bazen zaman alır.

Hayatımızdaki gerçeklerle yüzleşme cesaretini bulduğumuzda kendi hikâyemiz başlar.

Lâl, Mehmet ve Makbule'nin paylaşım içinde sürdürdükleri yakın sohbetler, hayata tutunabilmek için neyin önceliğimiz olduğunu bize bir kez daha hatırlatır.

Renkleri, kelimeleri ve çizgileri her birimiz farklı kaleme alabiliriz. Kelimemiz Otizm de bir farklılıktır. Sevgi, ilgi, eğitim, kabul ve anlayış bu farklı dünyada Mehmet için olmazsa olmaz kelimelerdir.

Çizilmiş kelimeler bölümü, otizm dünyasındaki yeni bir penceredir. Kalemleri elimize alıp biz de çizsek keşke dersiniz belki... Renklerin yüreğimizdeki yansımalarını anlamak için çocukluğumuza dönelim...

Mehmet'in mavi gökyüzünde kendini bulma serüvenini, bir kuşun kanatları gibi özgürlüğe açılan dünyasını, çocukların çizgileriyle keşfetmeye başlayalım...

Temple Grandin (*), 'Resimlerle Düşünmek' kitabı bize farklı şekilde kılavuz oluyor.

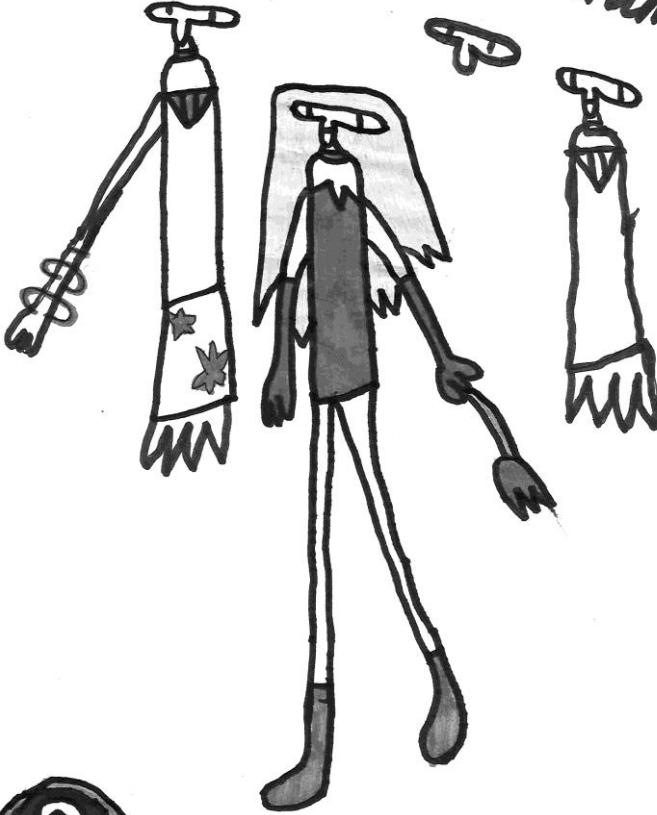
Grandin, "ben resimlerle düşünürüm" diyor: "Sözcükler benim için ikinci bir dil gibidir. Konuşulan ve yazılan sözcükleri beynimin içinde bir videokaset gibi dönen renkli ve sesli filmlere dönüştürürüm."

Çizilmiş kelimeler bölümün de yer alan resimler, Yaşam Atölyesi Özel Eğitim ve Rehabilitasyon Merkezinde eğitim gören 8-12 yaş grubu otistik çocuklar tarafından çizildi.

(*) Temple Grandin, Birleşik Devletlerdeki tüm çiftlik hayvanları tesislerinin üçte birinin tasarımını yapmış yetenekli bir hayvan bilimci. Ayrıca otizm konusunda da sık sık konuşmalar yapıyor, çünkü Temple Grandin otistik, dünyayı, biz diğerlerinin anlayamayacağı bir şekilde düşünüyor, hissediyor ve yaşıyor.

Masal

Kahramanım

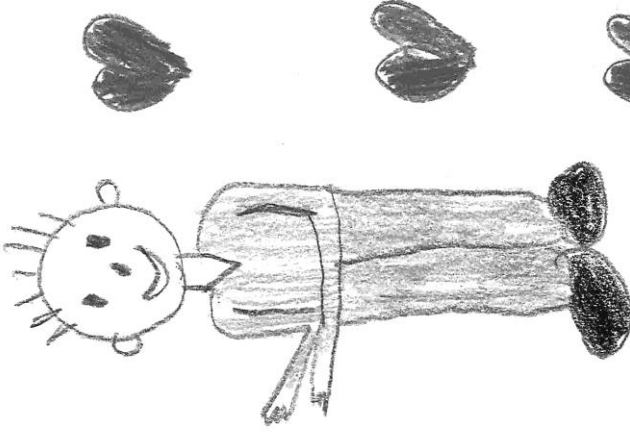
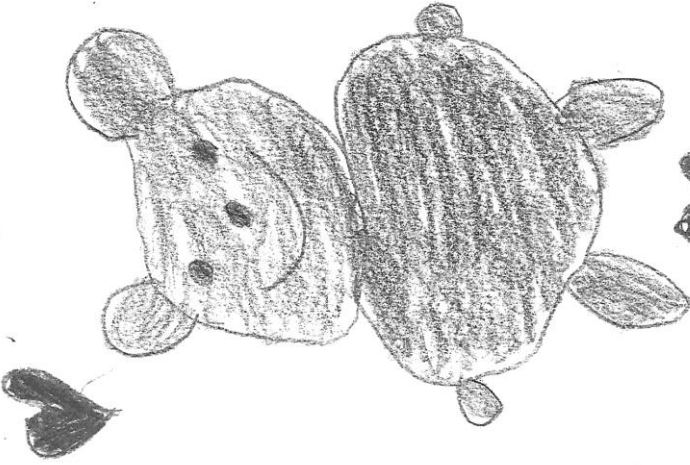
Kayalex
Sanatlar

ANNEM İLE BEN

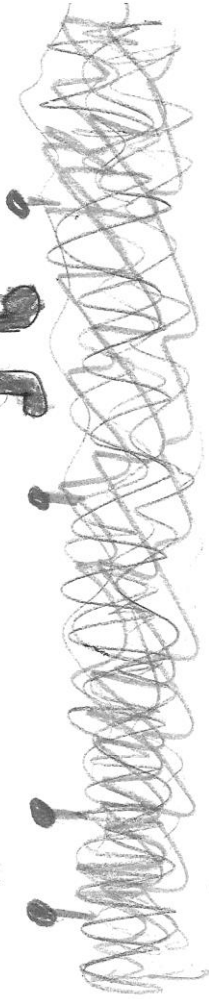
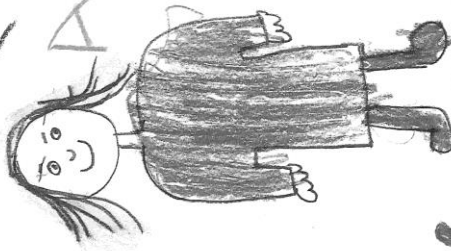
EN SEVDİĞİM

OYUNCAK

MATZU LUK

ABLAM

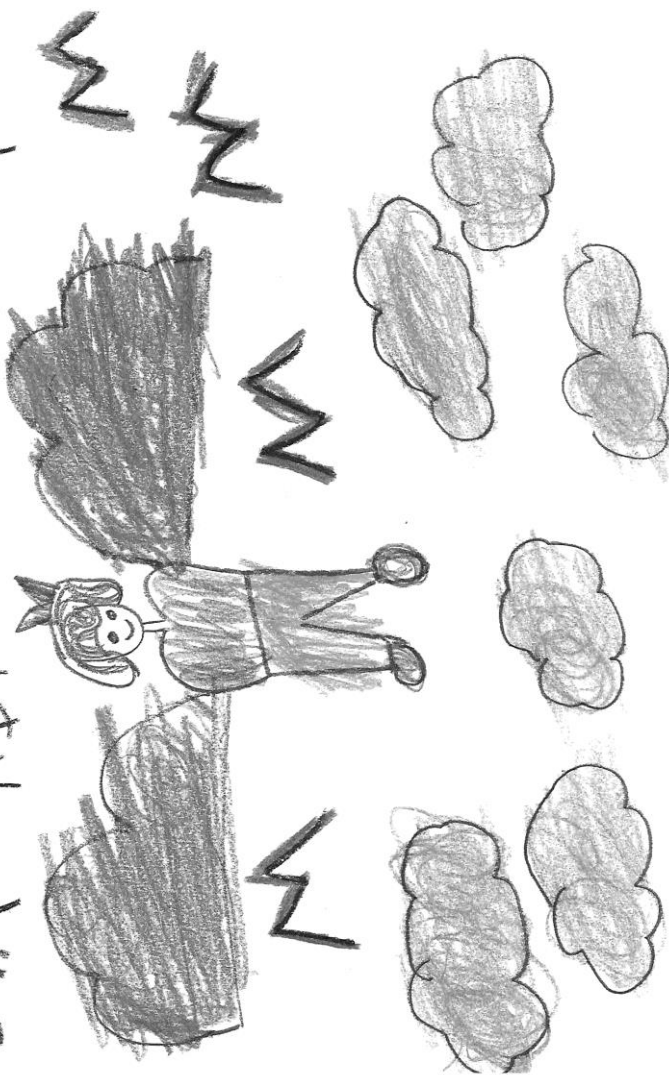
KALBIM BATA NE
DER

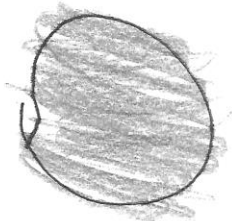
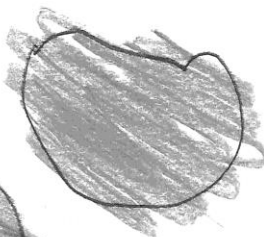
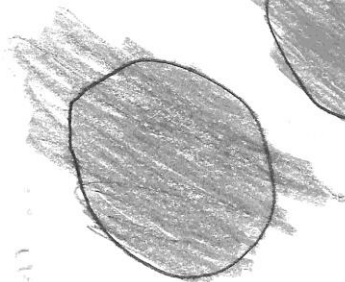
KANATLARIMIZ

BIR KUS O-SAYIM

BENJAMIN

DUNHAM

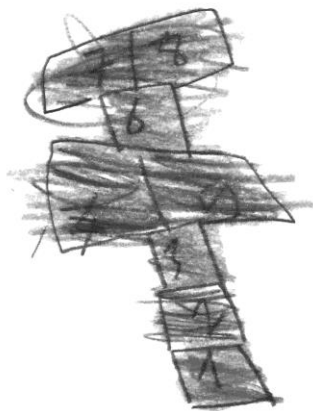
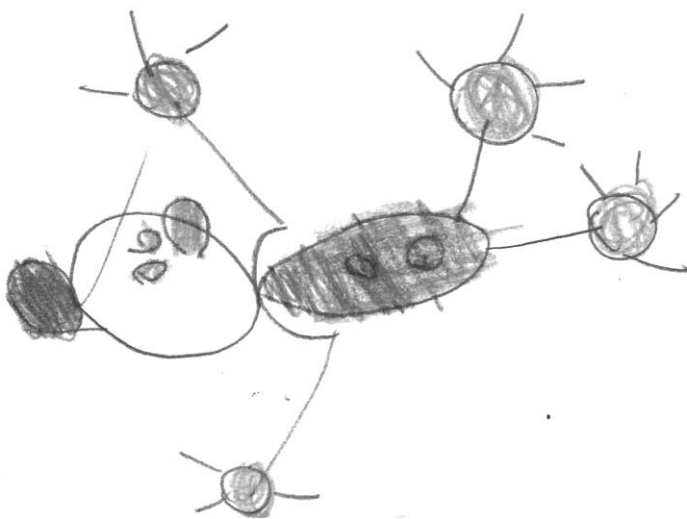

YÜREĞİMDEKİ KUS

GOOLKREN OYVARDIM

EN YAKIN ARKADASIN

